Р Е Ш Е Н И Е
№ 39414

гр. София, 12.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 66 състав,** в публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **8159** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по изпратена по подсъдност от Административен съд София - област жалба на Н. Л. Д. от [населено място], чрез процесуален представител адвокат Д. Д., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GPAM – 2342216 от 01.06.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в Районно управление К. към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „гг“ ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че автомобилът не е собственост на жалбоподателя, а собственика на автомобила не е била уведомена за служебно прекратената регистрация. Позовава се, че Тълкувателно постановление по тълк. дело № 3/2022 г. на ОС на НК на ВКС и ВАС, като излага съображения за липса на вина и незнание от страна на жалбоподател я.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. В откритото съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адвокат Д., който прави искане за присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът – младши автоконтрольор в Районно управление К. към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С., не изразява становище по жалбата. Със съпроводителното писмо към жалбата прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:
На 01.06.2026 г. в [населено място] жалбоподателят е управлявал лек автомобил „Н. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Р. Ц. Д.. При извършената от служители на СДВР проверка е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация, считано от 28.10.2025 г., поради липса на сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия GA № 4948912, като установеното е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП.
На същата дата е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № GPAM – 2342216, с която на жалбоподателя е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.
По делото е установено, че е сключена застрахователна полица „Гражданска отговорност“ на 01.06.2026 г. за процесния автомобил. От представената справка от автоматизираната информационна система на МВР се установява, че на 01.06.2026 г. в 11:37 ч. е отразено служебно възстановяване на регистрацията на автомобила поради наличие на валидна застраховка.
Заповедта е връчена лично на 01.06.2026 г., а жалбата е подадена чрез административния орган на 09.06.2026 г.
При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:
Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.
Разгледана по същество жалбата е основателна.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена (л. 46) Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на ОДМВР-С. със Заповед № 513з-613/17.02.2026 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ.
Процесната заповед е издадена от Е. П. Д., който съгласно приложените по делото заповед и акт за встъпване в длъжност (л. 53 и л. 57) заема длъжност, която е в охвата на посочената Заповед № 513з-613/17.02.2026 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.
Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.
Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.
В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за

преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявала моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП.

В заповедта обаче не е посочен точният момент на нейното издаване. Макар този реквизит да не е изрично предвиден като задължителен от закона, в конкретния случай той има съществено значение с оглед на установените по делото факти. От събраните доказателства е безспорно установено, че в рамките на същия ден – 01.06.2026 г. – е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за процесния автомобил. От приложената справка от автоматизираната информационна система на МВР се установява още, че на същата дата – в 11:37 ч. – е отразено служебно възстановяване на регистрацията на автомобила поради наличие на валидна застраховка.

При липса на данни за точния момент на издаване на заповедта съдът е лишен от възможността да установи дали към този момент действително са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката, а именно – наличие на служебно прекратена регистрация на автомобила поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“. Този порок не е само формален, доколкото в конкретния случай времевата последователност на релевантните факти е от съществено значение за преценката дали към момента на издаване на заповедта е съществувало противоправно състояние, което да обоснове необходимостта от прилагане на административна принуда. Липсата на яснота относно този момент препятства осъществяването на ефективен съдебен контрол върху законосъобразността на акта и представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Наред с това, обстоятелството, че причината, послужила като основание за прилагане на процесната принудителна административна мярка, е била отстранена незабавно след установяването ѝ, е от съществено значение за преценката дали при конкретните факти прилагането на мярката е било необходимо и дали същата съответства на целта на закона. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер. Те не представляват санкция за вече извършено административно нарушение, а средство за предотвратяване или преустановяване на нарушение и за гарантиране на безопасността на движението по пътищата. Именно поради това тяхното прилагане следва да бъде съобразено с конкретната фактическа обстановка и с необходимостта от защита на обществения интерес, който законът цели да охранява.

В конкретния случай установеното нарушение е било преодоляно в рамките на същия ден. При тези обстоятелства продължаващото действие на мярката „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ не допринася за постигане на целите на закона, тъй като противоправното състояние вече не съществува и липсва опасност от неговото продължаване.

Следва да се отчете и че законодателят е предвидил различни правни последици за подобно поведение. При липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ са уредени специални принудителни административни мерки – по чл. 171, т. 1, б. е) от ЗДвП спрямо водача и по чл. 171, т. 2, б. в) от ЗДвП спрямо самото пътно превозно средство – до отстраняване на нарушението. Отделно от това, при управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, законът предвижда и административнонаказателна отговорност по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, а в определени хипотези подобно поведение може да осъществява и състав на престъпление по чл. 345, ал. 2 от Наказателния кодекс. Наличието на тази многостепенна правна уредба налага принудителните административни мерки да се прилагат с оглед конкретните факти и тяхната превантивна цел, а не механично. Когато противоправното състояние е вече преодоляно и липсва опасност от неговото продължаване, прилагането на мярката по чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП губи своята превантивна и преустановителна функция и на практика се превръща в допълнителна санкция за вече извършеното нарушение, което е несъвместимо с правната природа на принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС, в които се приема, че когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е била постигната практически незабавно. При това положение продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не е насочено към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателят без да е налице реална необходимост от това.

Към изложеното следва да се добави и че жалбоподателят не е собственик на автомобила, който е управлявал и който е с прекратена регистрация. В тази връзка с жалбата са изложени аргументи, че се касае за безвиновна отговорност на жалбоподателя. В тази връзка следва да се приеме, че принудителната административна мярка по чл. 171 от ЗДвП не е обусловена от субективното отношение на водача и липсата на уведомяване сама по себе си не изключва възможността за прилагане на мярката. Независимо от това фактът на незнание има значение при общата преценка на конкретния случай, доколкото сочи на липса на съзнателно поведение от страна на водача, насочено към заобикаляне на законовите изисквания. В съчетание с обстоятелството, че нарушението е било отстранено незабавно след установяването му, това допълнително подкрепя извода, че прилагането на процесната мярка в конкретния случай е в несъответствие с целта на

закона.
При тази фактическа обстановка следва да бъде съобразен и принципът на съразмерност по чл. 6 от АПК, съгласно който административните актове следва да ограничават правата и законните интереси на гражданите само доколкото това е необходимо за постигане на целта, за която са издадени. В конкретния случай противоправното състояние е било преустановено незабавно, поради което продължаващото действие на мярката води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от административна принуда.
С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.
При този изход на спора разноски на ответника не се дължат.
Такива на основание чл. 143, ал. 1 от АПК се дължат на жалбоподателя. В негова полза следва да бъдат присъдени претендираните и доказани по делото разноски. От представения списък по чл. 80 от ГПК и приложените доказателства се установява, че жалбоподателят е заплатил дължима държавна такса в размер на 5,11 евро и адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро. Съдът намира, че направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно предвид фактическата и правната сложност на спора, проведеното открито съдебно заседание и процесуалната активност на процесуални я представител. Следва да се отбележи и, че възражението за прекомерност е направено бланкетно и то със съпроводителното писмо към жалбата.
Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM – 2342216 от 01.06.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в Районно управление К. към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С..
ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С. да заплати на Н. Л. Д., ЕГН: [ЕГН], сумата от 505,11 (петстотин и пет евро и единадесет евроцента) евро, представляваща разноски по делото.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: